

er blevet tiltraadt, saaledes at jeg i god Tro fremsatte det paa det samlede Ministeriums Vegne. Det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (N. Neergaard) siger, at han ikke kan tænke sig, at der skulde være en saadan Bundethed indenfor Partierne, at man ikke kunde optræde imod et ministerielt Forslag. Det er jeg saa ganske enig med ham i; det kan være meget nyttigt, at der er stor Frihed indenfor Rigsdagens Grupper, selv overfor ministerielle Forslag af en vis Betydning, men det ærede Medlem maa erindre, at dette Ministerium, som jeg sidder i, og som ikke er homogent, som det ærede Medlem rigtigt sagde, er dannet under visse Forudsætninger. Forudsætningen for dets Dannelse var jo, at politiske Spørgsmaal af nogen Betydning skulde drøftes og saa vidt muligt udjævnes indenfor Ministeriet, inden de kom til Rigsdagen, for at vi til en vis Grad kunde undgaa en politisk Debat, i alt Fald politisk Debat af principiel Natur — og jeg maa sige, at saaledes som det ærede Medlem tog Lovforslaget om Ejendomsskyld, er det ikke mindst en principiel Indvending, han gør mod det. Under den Forudsætning er Ministeriet dannet — jeg ønsker netop for Fredens Skyld at udtale mig i de allerfredsommeligste, roligste og sagligste Ord —, og naar der ikke har fundet en saadan Drøftelse Sted indenfor Ministeriet, kommer det af, at de Medlemmer af de 3 andre Partier, som ikke oprindelig var Medlemmer af Ministeriet, ikke har gjort nogen Indsigelse overfor dette Lovforslag, rimeligvis ud fra den Betragtning, at deres Partier ligesom de selv ikke havde nogen Væsensindvending derimod. Det er herved, jeg er blevet stillet i dette ejendommelige Forhold, for hvad det ærede Medlem siger om Partiernes Stilling overfor ministerielle Forslag, har ikke noget at gøre dermed, og Disciplin heller ikke. Det er noget ganske ejendommeligt, der her har fundet Sted, og det ærede Medlem kan ikke undre sig over, at jeg vilde have foretrukket, at en Del af den Debat, som er ført om dette Lovforslag, var blevet ført indenfor Ministeriet. Det skyldes altsaa kun en Tilfældighed, der ikke har nogen Tanke i sig, at den ikke er kommet. Jeg har, som sagt, ikke haft stor Lyst til at udtale mig nærmere om dette Forhold og haaber ikke nu at have gjort det paa en saadan Maade, at vi behøver at strides mere derom. Jeg behøver kun at gentage, hvad det ærede Medlem har sagt, at saadant

noget kan passere. Det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) er jo overfor sin Minister i samme Stilling, som det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds befinder sig i overfor sin, noget saadant kan passere; men det er nærmest mig, det gaar ud over ved denne Løjlighed. Jeg er i den for mig lidt uvante Stilling at have fremsat et Lovforslag paa alles Vegne og maa bagefter høre, at det ikke er paa alles Vegne. Det ærede Medlem vilde sikkert, hvis det var passeret ham, have haft samme — jeg vil ikke sige: Uhyggeførmelse, det er meget for stærkt, men — Overraskelsesførmelse ved, hvad der er passeret. Men hvad har ikke min ærede Kollega Hr. Christensen sagt: Man lærer jo immervæk noget nyt. Er det ikke saadan? (*Minister J. C. Christensen*: „Man oplever“ ...) Ja, jeg retter det gerne, jeg vilde selvspeppe anvendt denne Udtryksmaade, men det træffer ganske min Opfattelse af, hvad der er sket.

Jeg mener ikke, der er videre Grund til at forlænge denne Debat; jeg er bange for, at den ikke fører til noget, og hvis vi skal komme til Enighed, kan der kun være Mulighed for det i et Udvalg. Det ærede Medlem har imidlertid et Par Gange i sit Foredrag rettet den Bebrejdelse mod mig, at jeg foreslog mine Indtægtsforøgelser paa et alt for snævert Grundlag, en alt for tynd Spids, tror jeg, det ærede Medlem sagde. Kan man nu for Alvor sige dette om mit Forslag om Merindtægtskatten? Det ærede Medlem maa være meget mere bredt anlagt end jeg for her at tale om en tynd Spids, idet det ene Lovforslag, jeg har fremsat, efter al Sandsynlighed vil indbringe 80 Mill. Kr., selve Merindtægtskatten har jeg anslaaet til 70 Mill. Kr. Naar det ærede Medlem siger, at det kunde jeg have gjort straks, vil jeg gøre opmærksom paa, at det gjorde jeg ogsaa; jeg sagde i min Fremsættelsestale, at den vilde give 10 Mill. Kr. mere end Aaret forud, ud fra den Betragtning, jeg gør gældende, at 1916 var et bedre Aar end 1915, og at der derfor rimeligvis kommer flere Penge ind. Men det ærede Medlem kan sikkert godt forstaa, at der ikke kan være noget virkeligt Grundlag for en saadan Beregning, thi hvorledes kan man i og for sig vide, om de, der har tjent Penge i 1915, ogsaa har tjent i 1916, og hvor meget de har tjent, før alle Selvangivelser er prøvede, og hvorledes kan vi vide, om der ikke er kommet flere til, og hvorledes det stiller sig med Selskaberne? Selv om jeg